

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: NM-4C/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520200091
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Búliková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2023:3520200091.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou Mgr. Alenou Búlikovou v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXX, štátny občan SR; 2/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXX, štátny občan SR, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, právne zastúpený AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom Martin, P.O. Hviezdoslava 10625/23B, o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamieťa.

II. Žalobcovia 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou podanou dňa 26.11.2019 domáhali určenia, že Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.02.2010 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov. Ďalej sa domáhali, aby súd žalobcom uložil povinnosť uhradiť iba nesplatenú istinu a zákonný úrok z omeškania v pravidelných mesačných splátkach po 70,- €, a to počnúc dňom právoplatnosti rozsudku.

2. Dôvodili tým, že dňa 24.02.2010 žalobcovia ako spotrebitelia podpísali so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, s dohodnutou výškou úveru 12.000,- €, dobou splácania 10 rokov, mesačnou splátkou vo výške 189,17 €, celkovou sumou, ktorú mali uhradiť 25.161,37 €, spracovateľským poplatkom 189,17 €, poplatkom za správu úveru 1,99 € mesačne, výškou úrokovej sadzby 16,6 % a RPMN 19,02%. Uvedená zmluva podľa názoru žalobcov nemá náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a uvedené všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Okrem toho zmluva obsahuje aj /individuálne nedojednané/ neprijateľné zmluvné podmienky – rozhodcovskú doložku, poplatok za správu úveru, spracovateľský poplatok, nesprávne použitú výšku úrokovej sadzby a výšku RPMN, možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky v prípade akéhokoľvek porušenia (napr. nesplácania riadne a včas) a skryté prenesenie dôkazného bremena vo veci oboznámenia sa s obchodnými podmienkami na spotrebiteľa. Žalobcovia ďalej tvrdili, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov aj pre porušenie povinností veriteľa podľa § 7 zák. č. 129/2010 Z.z., nakoľko veriteľ nijakým spôsobom neskúmal ich bonitu a pri skúmaní schopnosti žalobcov splácať úver nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Žalobcovia ďalej tvrdili, že v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok predmetná úverová zmluva svojim obsahom a účelom odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom, a teda je neplatná od počiatku s poukazom na § 37 a 39 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia na podporu svojich tvrdení

poukázali na veľké množstvo rôznych rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky vzťahujúcich sa k spotrebiteľským úverovým vzťahom.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobcovia predložili: Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 24.02.2010, Formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere a Odpoveď Ministerstva spravodlivosti SR, odboru ochrany spotrebiteľa zo dňa 24.07.2019 na žiadosť žalobcov o posúdenie Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 24.02.2010.

4. Žalovaný v mimoriadne rozsiahlom písomnom vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že žalobný nárok v celom rozsahu neuznáva, nakoľko v žalobnom návrhu je uvedených množstvo skutkových a právnych tvrdení, avšak pri väčšine z nich nie je zrejmý ich vzťah k vymedzenému predmetu konania. Jedná sa o tvrdenia, ktoré sú v rozpore s právnym stavom veci, pričom na viacerých miestach žaloby žalobca prezentuje tvrdenia nepravdivé, zavádzajúce a s predmetom konania nesúvisiace. Žaloba je kompilátom nesúrodých tvrdení, všeobecných domniek a poukazov na judikatúru v podstatnej časti bez akéhokoľvek relevantného vzťahu k predmetu sporu. Ďalej poukázal na to, že žalobný petít je neurčitý, nie je formulovaný jasne, výstižne a zrozumiteľne. Žalobca sa domáha určenia, že Úverová zmluva č.: XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.02.2010 uzavretá medzi žalobcami a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, pričom nie je zrejmé o ktorú zmluvu ide (nie je uvedený jej predmet, jej strany, pričom hmotnoprávny účastník sa v petíte označuje menom, priezviskom /obchodným menom, dátumom narodenia, IČO, prípadne ďalším individualizačným znakom, a nie uvedením procesného postavenia, ktoré nadobudol po uzatvorení zmluvy a ktorá skutočnosť sa môže kedykoľvek zmeniť, či odpadnúť. Pokiaľ sa žalobca domáha vydania rozsudku, že Žalobcovia sú povinní uhradiť iba nesplatenú istinu v pravidelných mesačných splátkach vo výške 70 € mesačne a zákonné úroky z omeškania; a to počnúc dňom v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, takáto formulácia petítu je nielen nedovolená, ale i neurčitá, keďže nie je zrejmé: a) kto má byť subjektom povinnosti, b) nie je uvedené kto má byť subjektom oprávnenia, c) nie je uvedené koľko je tá nesplatená istina, d) nie je uvedené o ktorú nesplatenú istinu ide, keďže záväzok vôbec nie je identifikovaný, atď. Neexistencia riadneho návrhu je - na rozdiel od neexistencie riadnych a úplných tvrdení - prekážkou postupu konania. Ďalej poukázal na vnútornú protirečivosť žaloby, a to požiadavku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, za existencie vylučujúceho tvrdenia, že zmluva je neplatná, čo prekračuje akékoľvek prípustné medze eventuálnosti petítu. Žalobca si zjavne zamieňa úplne základné pojmy. Inštitút neprijateľných zmluvných podmienok je úplne iným inštitútom, než inštitút povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s ktorým sa spája sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný ďalej poukázal na to, že ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. sa na predmetnú úverovú zmluvu zo dňa 24.02.2010 vôbec nevzťahujú, pretože zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bol prijatý až dňa 09.03.2010, teda 24.02.2010 vôbec nebol súčasťou právneho poriadku SR. Ďalej uviedol, že tvrdenie, že predmetná úverová zmluva má charakter vopred pripravenej formulárovej zmluvy, ktorej obsah nemal spotrebiteľ možnosť ovplyvniť, nie je pravdivé a žalovaný ho popiera. Žalovaný pravidelne negociuje o obsahu právnych úkonov a obľát je spôsobilý návrh meniť a podávať návrhy vlastné. To, že žalobca nežiadal nejaké zmeny zmluvy, neznamená, že by ho niekto „nútil“ zmluvu uzatvoriť. Žalovaný dlžníkovi možnosť individuálnej negociácie umožnil a bolo len na ňom, či a ako túto možnosť využil. Je na dlžníkovi aby preukázal a predložil návrh zmien, ktorých sa domáhal a o ktorých údajne nemohol rokovať. Tvrdenia žalobcov, že zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, sú nesprávne i vecne, pretože takéto náležitosti neboli zákonom č. 258/2001 Z.z. vyžadované vôbec, resp. v prípade splátky a jej termínov sú zákonom požadované údaje v zmluve uvedené. Z námietky žalobu, týkajúcej sa nesplnenia údajnej povinnosti tzv. nerozčlenenia splátky nie je zrejmé, čo presne žalobca namieta. Všetky zákonom i Smernicou vyžadované údaje, vo vzťahu k napádaným údajne chýbajúcim náležitostiam, sú jasným a zrozumiteľným spôsobom v zmluve uvedené. V zmluve i spotrebiteľských informáciách sa konkrétne uvádza: Výška splátky a splatnosť: od prvého čerpania Úveru do 28.02.2010 vo výške 29,66 EUR / mesačne, k poslednému dňu kalendárneho mesiaca (splátka vo výške úrokov a Poplatkov), od 15.03.2010 vo výške 207,87 EUR mesačne, k 15. dňu v kalendárnom mesiaci (splátka vo výške istiny, úrokov, Úrokov z omeškania, Poplatkov, nákladov Banky spojených s Úverom). Počet splátok: 120 od 15.03.2010 Konečná splatnosť Úveru: 15.02.2020. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ účinného ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere: "Zmluva [o spotrebiteľskom úvere - poznámka žalovaného] obsahuje... výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". V

uvedenom prípade sa jedná o výklad, resp. aplikáciu zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorým dochádza k vnútroštátnej transpozícii práva EÚ. Jedná sa o implementáciu smernice Rady 87/102/EHS, pričom zo stanoviska Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru zo dňa 27.10.1988, k návrhu Smernice Rady zo dňa 22.02.1990, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, jednoznačne vyplýva, že cieľ sledovaný komunitárnym zákonodarcom je „informovať spotrebiteľa o periodických nákladoch popri ročnej percentuálnej miere nákladov, keďže údaj o mesačných nákladoch je ešte dôležitejší pre spotrebiteľa. Iba ak je informovaný o celkových nákladoch, ku ktorým sa zaviazal, najmä ak nie sú zahrnuté do ročnej percentuálnej miery nákladov, môže porovnať rôzne úverové ponuky, posúdiť rozsah svojej potenciálnej zadlženosti, a tak správne odhadnúť, či bude schopný splácať úver“. Inými slovami, pre spotrebiteľa je relevantný údaj o celkovej výške mesačnej splátky, keďže jej výška determinuje jeho ekonomické rozhodnutie (posúdenie), či je uvedené pre neho z ekonomického hľadiska akceptovateľné a "zvládnuteľné", alebo nie. Z uvedeného je úplne zrejmé, že informácia, ktorá má byť odovzdaná spotrebiteľovi – v rámci údajov výška, počet a termíny – sa týka výlučne splátky, ktorá má byť platená (a nie jej vnútornej štruktúry), pričom výslovne pracuje s alternatívou používania pravidelnej mesačnej splátky s rovnakou výškou bez toho, aby súčasne zavazovala k špecifikácii jej vnútornej skladby. Uvedeným spôsobom bol uvedený zákon konštantne vykladaný a aplikovaný, a to od doby jeho účinnosti, až do roku 2013, kedy sa začínajú bez akéhokoľvek relevantného vecného základu "objavovať" ojedinelé rozhodnutia negujúce uvedené, ktoré však boli bez vecného základu a úplne zrejme arbitrárne. Povinnosť tzv. rozčlenenia splátky tu nikdy zákonom stanovená nebola. Nie je ani zrejmé, aký vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho (svojho) záväzku by malo „nerozčlenenie“ jednej súbornej hodnoty na hodnoty dve, či tri, ktoré sa v súčte exaktne rovnajú pravidelnej splátke, nakoľko rozsah záväzku dlžníka zostáva úplne rovnaký. Výška pravidelnej mesačnej splátky bola jednoznačne a transparente uvedená v zmluve i vo formulári, a to vo výške od prvého čerpania Úveru do 28.02.2010 vo výške 29.66 € (splátka vo výške úrokov a Poplatkov) a od 15.03.2010 vo výške 207.87 € mesačne, k 15. dňu v kalendárnom mesiaci (splátka vo výške istiny, úrokov, Úrokov z omeškania, Poplatkov, nákladov Banky spojených s Úverom), bola riadne uvedená splatnosť splátky aj ich počet, čo nepochybne bez akýchkoľvek problémov umožňuje dlžníkovi rozpoznať obsah svojho záväzku. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ, (tretej komory) z 9. novembra 2016, vo veci C-42/15, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím z 19. decembra 2014, doručeným Súdnemu dvoru 2. februára 2015, ktorý súvisel s konaním Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej. Súdny dvor EÚ o.i. rozhodol, že: „Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ K uvedenej právnej otázke sa vyjadril i Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď v Uznesení z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, o.i. uviedol, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V odôvodnení sa tiež uvádza, že predmetné ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivé splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Žalovaný ďalej poukázal na to, že hoci toto konanie nie je konaním o neprijateľných podmienkach, v žalobe sa bez akéhokoľvek vzťahu k predmetu konania uvádza, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Z uvádzaných tvrdení žalobcu je zrejmé, že ide o všeobecné, generické a neodôvodnené tvrdenia prevzaté z inej veci, vôbec konkretizuje o ktoré podmienky ide alebo ktoré konkrétne ustanovenie, resp. zmluvné dojednanie má na mysli. Uvedenými údajne neprijateľnými podmienkami majú byť najmä a) rozhodcovská doložka, b) spracovateľský poplatok, c) poplatok za vedenie úverového účtu, d) Výška úrokovej sadzby a výška RPMN, e) skryté prenesenie dôkazného bremena vo veci oboznámenia sa s obchodnými podmienkami. Vo vzťahu k uvedeným neprijateľným podmienkam žalovaný uviedol nasledovné:

a) Rozhodcovská doložka:

V zmysle článku 1 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohôd, ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice.

Podľa § 93b ods. 1 veta prvá zákona č. 483/2001 Z.z. - o bankách, v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy: (1) Banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy 88j) o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, 88k) a to tak, aby klient mal možnosť voľby, či prijme alebo neprijme predložený návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy.

Z uvedeného vyplýva, že ide o zmluvné dojednanie odrážajúce obsah zákonného pravidla, teda nejde o zmluvnú podmienku, ktorá by podliehala prieskumu podľa ustanovení smernice 93/13/EHS resp. podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 OZ a je tak vylúčené, aby bola neprijateľná (porovnaj napr. výrok II. Rozsudku SD EÚ C - 34/13). Nemôže byť totiž neprijateľné to, čo stanovuje sám zákon vo svojich kogentných pravidlách. Ako v uvedenom smere uvádza aj NS SR (uznesenie NS SR zo dňa 26.7.2018, sp. zn. 3 Cdo 80/2017): "Dovolačí súd pri posudzovaní, či uvedená rozhodcovská doložka napĺňa alebo nenapĺňa znaky neprijateľných podmienok v zmysle § 53 OZ, dospel k záveru, že rozhodcovská doložka nemá znaky neprijateľnej podmienky. Rozhodcovská doložka nevyvoláva nerovnováhu medzi účastníkmi konania, nie je spôsobilá viesť k značnej procesnej nevýhode jednej z procesných strán. Žalobcoví (pozn. spotrebiteľ) bola daná možnosť výberu medzi tým, či o vzájomných sporoch z úverovej zmluvy bude príslušný rozhodovať rozhodcovský súd alebo všeobecný súd, žalobca však možnosť výberu nevyužil a nevyznačením nesúhlasu v predznačenom políčku vyslovil súhlas s príslušnosťou rozhodcovského súdu na prejednávanie a rozhodovanie sporov v súvislosti so zmluvou o úvere a návrh rozhodcovskej zmluvy prijal.". Uvedený absolútne nedôvodný názor, týkajúci sa údajnej neprijateľnosti tzv. bankovej rozhodcovskej doložky, keď povinnosť ponúknuť návrh rozhodcovskej zmluvy ukladal Banke priamo zákon o bankách, už medzičasom odmietli nielen Najvyšší súd SR (citované uznesenie NS SR zo dňa 26.7.2018, sp. zn. 3 Cdo 80/2017), ale i Ústavný súd SR (nález ÚS SR zo dňa 11.6.2019 sp. zn. III. ÚS 438/2018).

b) Spracovateľský poplatok:

Podľa § 53 ods. 1 OZ, platného a účinného ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa článku 1 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov, ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice.

V predloženej zmluve je v čl. 1./1. uvedený: „Spracovateľský poplatok: 189,17 Eur“ Neprijateľnými podmienkami ani teoreticky nemôžu byť tie, ktorých obsahom je dohoda o cene plnenia, ak sa nejedná o zmluvnú podmienku, ktorá by podliehala prieskumu podľa ustanovení smernice 93/13/EHS resp. podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 OZ. Je teda vylúčené, aby niekto relevantne tvrdil, že ide o neprijateľnú podmienku. Tvrdenie, že transparentne dojednaný poplatok má byť nekalou podmienkou je bez akéhokoľvek vecného základu, pretože cenové dojednania sú zo spotrebiteľského prieskumu úplne vylúčené a preto nemôžu byť ani neprijateľnou podmienkou. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, a to s ohľadom na kogentné ustanovenie § 261 ods. 6 pís. d) Obchodného zákonníka (OBZ). Úverové zmluvy sa vždy budú vo svojej podstate spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka, keďže sa jedná o absolútny obchod, t.j. povaha účastníkov zmluvy je právne irelevantná. Pravidlá stanovené v ustanoveniach OBZ sa prípadne dopĺňajú pravidlami ďalšími, napr. spotrebiteľského práva. Podľa § 499 OBZ, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa. Ustanovenie § 499 je navyše zákonodarcom začlenené do zoznamu tzv. kogentných ustanovení, pri ktorých sa zmluvným stranám neumožňuje od nich odchyliť prípadne ich vylúčiť (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka).

Poskytovanie úverov je predmetom podnikania typicky u bánk. Zákonodarcu tým zreteľne vymedzil sledované priority v rámci úverových vzťahov, keď ako jednu z priorit stanovil kogentne garantované právo mať možnosť dojednať odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť úver.

Z hľadiska aplikácie spotrebiteľského práva na uvedený právny vzťah ("v duchu a zmysle sekundárneho práva EÚ") je kľúčovým práve ustanovenie § 53 ods. 1 OZ. Ak chce niekto posudzovať, či transparentné dojednanie poplatku za poskytnutie úveru je, či nie je neprijateľným dojednaním, musí primárne vyriešiť otázku, či sa nejedná o jednu z výluk, ktoré neprijateľnosť, resp. jej skúmanie, vylučujú.

V zmysle Smernice 93/13/EHS, ktorá predstavuje základ komunitárnej regulácie v boji proti uplatňovaniu neprijateľných (nekalých) zmluvných podmienok a vnútroštátnou transpozíciou ktorej sú predovšetkým ustanovenia piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, sa v úvodnom ustanovení článku 1 ods.

2 je reglementuje: „Zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov, ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice.“ Ide o zrejmú teoretickú vyluku z neprijateľnosti. Podstatou záväzku druhej strany zo zmluvy o úvere (dlžníka) je vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť celkovú odplatu za poskytnutie a užívanie úverových prostriedkov. Je nepochybné, že táto celková odplata je tvorená úrokom a poplatkami, v uvedenom smere sa úplne pregnantne vyjadril Najvyšší súd Českej republiky, ktorý v Stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014 k některým otázkám ujednání o poplatku za správu úvěru ve smlouvách o úvěru, sp.zn. Cpjn 203/2013 (R 44/2014) uviedol: "Smyslu a účelu úvěru odpovídá pojetí tohoto bankovního produktu jako komplexu (balíčku) plnění, jehož součástí je řada vzájemně souvisejících bankovních služeb a jemuž odpovídá cena rozložená do jednotlivých sjednaných úhrad. Bankovní poplatky (včetně poplatku za správu úvěru) tak představují (vedle úroku a dalších odměn) část vícesložkové ceny celého komplexu plnění. Odplata za dojednání závazku poskytnutí úvěru je tak, ak je dohodnutá, súčasťou hlavného predmetu plnenia / hlavným predmetom plnenia. Je síce možné takúto odplatu nedohodnúť, no ak je do zmluvy zahrnutá, predstavuje rovnako dôležitú zložku ako napr. dojednanie úrokov. Odplata za dojednanie záväzku poskytnutí úver vykazuje preto relevantný parameter hlavného predmetu, čo akúkoľvek zmluvnú podmienku, ktorá sa ho týka, vylučuje z prieskumu neprijateľnosti. Osobitne je tiež potrebné zdôrazniť nemožnosť aplikácie rozhodnutí nemeckých súdov v pomeroch právneho poriadku SR. Nemecký súd síce skutočne konštatoval neprijateľnosť zmluvnej podmienky upravujúcej povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi spracovateľský poplatok, ale právne východiská boli v tomto prípade diametrálne odlišné, nemecký súd založil neprijateľnosť predmetnej zmluvnej podmienky na špecifickom právnom základe, nachádzajúcom sa v nemeckom Občianskom zákonníku (BGB), konkrétne § 307 ods. 1 BGB, pričom však dôležitým právnym pravidlom vzťahujúcim sa na uvedený nemecký systém prieskumu neprijateľnosti podmienok je ustanovenie § 307 ods. 3 BGB, ktoré ustanovuje, že vyššie uvedené pravidlá z odsekov 1 a 2 sa vzťahujú len na také zmluvné podmienky, ktoré sa odchyľujú od právnych ustanovení alebo ktoré právne ustanovenia dopĺňajú. Inými slovami, ide o prieskum takých zmluvných dojednaní, ktoré predstavujú odklon od dispozitívnej právnej úpravy. V nemeckom BGB sa v právnej úprave zmluvy o úvere (na rozdiel od slovenskej úpravy) nenachádza výslovné kogentné pravidlo, upravujúce možnosť dojednať odplatu za dojednanie záväzku poskytnutí úver.

c) Poplatok za správu úveru:

V predloženej zmluve je v čl. I./1. uvedené: „Poplatok za správu úveru: 1,99 € / mesačne odo dňa uzatvorenia úverovej zmluvy.“ Neprijateľnými podmienkami ani teoreticky nemôžu byť tie, ktorých obsahom je dohoda o cene plnenia, tie, pri ktorých nejde o zmluvnú podmienku, ktorá by podliehala prieskumu podľa ustanovení smernice 93/13/EHS resp. podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 OZ. Uvedené je zvýraznené skutočnosťou, že vo vzťahu k poplatku za správu úveru bolo jeho požadovanie - s účinnosťou odo dňa 10.06.2013 - zakázané zákonom č. 132/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách. Od uvedeného dátumu ho preto banka neuplatňuje. Uvedená novela jednoznačne indikuje, že pred účinnosťou novely bol tento poplatok prípustný (so zreteľom na zákaz retroaktivity a predovšetkým s poukazom na to, že ak by to bolo inak, takáto právna úprava, resp. jej prijatie, by bolo bezdôvodné). Uvedené dojednanie je bez akýchkoľvek pochybností dojednaním zrozumiteľným. Podstatou záväzku druhej strany zo zmluvy o úvere (dlžníka) je vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť celkovú odplatu za poskytnutie a užívanie úverových prostriedkov. Je nepochybné, že táto celková odplata je tvorená úrokom a poplatkami. V uvedenom smere sa vyjadril Najvyšší súd Českej republiky, ktorý v Stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014 k některým otázkám ujednání o poplatku za správu úvěru ve smlouvách o úvěru, sp.zn. Cpjn 203/2013 (R 44/2014) uviedol: „Na ujednání o poplatku za správu úvěru ve smlouvě o úvěru se nevztahuje zákaz těch ujednání ve spotřebitelských smlouvách, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.“ Vyššie citované stanovisko NS ČR navyše jasne judikovalo: „Ujednání o poplatku za správu úvěru ve smlouvě o úvěru není neurčité jen proto, že neobsahuje úplný výčet činností, za něž je poplatek sjednán..... Požadavek určitosti konkrétního smluvního ujednání nelze posuzovat izolovaně, nýbrž v kontextu celé smlouvy. Skutečnost, zda a jaké plnění úvěrový věřitel poskytl úvěrovému dlužníku v rámci správy úvěru, je pro posouzení určitosti ujednání o poplatku za správu úvěru nerozhodná. Následné chování stran (§ 266 odst. 3 obč. zák.) může být významné při výkladu použitého výrazu, nemůže však obsah právního úkonu nijak doplňovat, omezovat či jinak měnit.“ Odplata za správu úveru je tak, ak je dohodnutá, súčasťou hlavného predmetu plnenia, navyše ako poplatok za protiplnenie poskytované bankou. Je síce možné takúto odplatu nedohodnúť, no ak je do zmluvy zahrnutá, predstavuje rovnako dôležitú zložku,

ako napr. dojednanie úrokov. Odplata za správu úveru vykazuje preto relevantný parameter hlavného predmetu, čo akúkoľvek zmluvnú podmienku, ktorá sa ho týka, vylučuje z prieskumu neprijateľnosti. Je bez akýchkoľvek pochybností, že dohoda o uvedenom je cenovým dojednaním. Primárnym účelom spotrebiteľskej ochrany nie je akési určovanie obsahu právnych úkonov stranám, nie je ním zbavenie spotrebiteľa zodpovednosti za záväzky, ktoré dobrovoľne prijal, ale predovšetkým skúmanie toho, či ide o skutočnosti transparentne uvedené.

d) Výška úrokovej sadzby a výška RPMN:

V žalobe sa uvádza, že v zmluve je použitá nesprávna výška úrokovej sadzby a výška RPMN v čase uzavretia zmluvy. Podľa NBS mala byť úroková sadzba v druhom mesiaci v roku 2010 vo výške 14,44 % a RPMN 15,67 %. V zmluve je úroková sadzba vo výške 16,60 % a RPMN 19,02 %. Veriteľ použil vyššie sadzby sa účelom vyššieho zisku, čím spotrebiteľa znevýhodnil a uviedol do omylu, nakoľko spotrebiteľ uzatvoril zmluvu s veriteľom v dobrej viere že veriteľ postupuje podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky.

Uvedené tvrdenie je v celom rozsahu nezrozumiteľné a zmätočné. Výška úrokovej sadzby a výška RPMN sú (teoreticky) náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nie podmienky, ktoré môžu byť neprijateľné. Podobu právneho nonsensu má tvrdenie, že v zmluve je použitá nesprávna výška úrokovej sadzby, hoci táto sa v zmluve písomne dohodla vo výške 16,60%, fixná do splatnosti (čl. I./1. predmetnej zmluvy). Národná banka Slovenska (NBS) vôbec výšku konkrétnej úrokovej miery neuvádza a ani uviesť nemôže, pretože táto sa stanovuje dohodou strán. Rovnaké sa vzťahuje aj na RPMN. NBS vôbec výšku konkrétnej RPMN neuvádza, ani uviesť nemôže, keďže táto je odvodená od dojednaní stanovených dohodou strán, ktoré NBS ani poznať nemôže. RPMN je v zmluve uvedená v správnej výške 19,02%.

e) skryté prenesenie dôkazného bremena vo veci oboznámenia sa s obchodnými podmienkami:

Žalovaný (veriteľ) nemôže deklarovať, že sa niekto iný s niečím oboznámil. To je výlučne na konkrétnom subjekte, či takéto prehlásenie urobí alebo nie, pričom uvedené vyhlásenie je urobené v písomnej forme. V rade prvom, zvolený výklad zo strany žalobcov popiera základné výkladové metódy písomného právneho úkonu (§ 35 ods. 1 a 2 OZ). V rade druhom je i teoreticky vylúčené, aby niekto tvrdil, že jednostranné deklaratívne tvrdenie subjektu práva je neplatné. Uvedené konštatovanie môže byť maximálne nepravdivé, čo je však skutočnosť, ktorú môže ovplyvniť výlučne ten, kto takéto vyhlásenie robí a "nepravdivosť" nemôže ovplyvniť právne postavenie iného subjektu (v jeho neprospech). Existuje tu písomný právny úkon, úverová zmluva, z ktorého je bez akýchkoľvek pochybností zrejmy a spoznatelný jeho obsah. Právny úkon (predmetné jednostranné vyhlásenie aj zmluvné dojednania) je vykonaný výslovným, písomným prejavom, ktorý rozhodne nie je možné poprieť následným ústnym tvrdením osoby písomne konajúcej.

Ďalej sa v žalobe sa uvádza, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti určené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom žalovaný navyše porušil svoje povinnosti zakotvené v § 7 zák. č. 129/2010 Z.z. Z uvedeného dôvodu sa žalobcovia domáhajú určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z. sa na uvedený právny vzťah vôbec nevzťahuje, sú tieto žalobné tvrdenia nepravdivé a nesprávne, pričom naliehavý právny záujem sa pri žalobách podľa ustanovenia § 137 pís. d) CSP vôbec neskúma. I v tejto časti sú zjavne prevzaté z iného, druhovo odlišného podania, kde sa neurčito uvádza, že Zmluvou bol žalobcom poskytnutý úver vo výške 12.000,- €, ktorý sa zaviazali splatiť v 120-tich mesačných splátkach po 189,17,- €. Celková suma, ktorú mala žalobkyňa uhradiť tak predstavuje 25.161,37,- €. Odplata je teda neprimeraná. Toto tvrdenie je nielen nepravdivé (odplata neprimeraná nie je), ale tiež neurčité, pretože netvrdí, aká by mala odplata byť ani z akého dôvodu je neprimeraná a ako konkrétne by mala presahovať dvojnásobok celkovej odplaty (čo je kritérium, ktorým sa testuje primeranosť odplaty), a to zo zrejmeho dôvodu, že skutková situácia je presne opačná a odplata nie je neprimeraná. Následne sa v žalobe opakovane uvádza, že žalovaný okrem ich príjmov a orientačných údajov o výdavkoch nijakým spôsobom neskúmal ich bonitu a pri skúmaní schopnosti žalobcov splácať úver nepostupoval s odbornou starostlivosťou, s poukazom na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.. Zo strany žalobcu tak došlo k objektívnej kumulácii v konaní, pričom predmetom konania sú: I. Určenia inej právnej skutočnosti – určenie že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, II. Požiadavka na určenie povinnosti seba samému. Vo vzťahu k "nároku" I. ide (teoreticky) o žalobný návrh určovací, vo vzťahu k "nároku" II. je nutné uviesť, že nejde o spôsobilý predmet civilného sporového konania. V zmysle čl. XII zákona č. 279/2017 Z.z., sa s účinnosťou od 1.1.2018 doplnil § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch o odsek 4, ktorý znie: "(4) Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. V dôvodovej správe sa uvádza: "S ohľadom na zavedenie obsahu žaloby podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa medzi iným rozhoduje o určení právnej skutočnosti, ak tak vyplýva z osobitného predpisu, sa zavádza novým

ustanovením možnosť spotrebiteľa podať žiadosť o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere." Predmetná úverová zmluva však nie je zmluvou podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda možnosť žalovať na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy tu ani teoreticky nie je. V dôvodovej správe k ustanoveniu § 137 písm. c), d) CSP sa uvádza: „Úplne nová koncepcia (normatívne, nie však judikatórne – poznámka žalovaného) je zakotvená v písm. c) a d), kde sa rozlišuje klasická určovacia žaloba a žaloba o určení inej právnej skutočnosti podľa písmena d). Záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti/platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej. Medzi osobitné predpisy podľa písm. d) patria napríklad Zákonník práce, zákon o dobrovoľných dražbách a pod.“. Pokiaľ ide o petít II., žalovaný poukázal na to, že žalobca sa nemôže domáhať uloženia povinnosti sebe samému. Žalobca môže svoju žalobu, resp. žalobný návrh formulovať len voči opozitnej sporovej strane - žalovanému. Na takýto typ konania nemá súd zákonnú kompetenciu a to o.i. s ohľadom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, resp. čl. 13 ods. 1 písm. a) – c) Ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2. Záverom žalovaný poukázal na plenárne rozhodnutie ÚS SR PL. ÚS 11/2016 judikoval, že "Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty." (PL. ÚS 11/2016, ZNUÚS 1/2018) XI. 297. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu ako zjavne nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobcovia v replike v celom rozsahu zotrvali na podanej žalobe i na svojich tvrdeniach v nej uvádzaných. Poukázali na to, že nie sú osobami s právnym vzdelaním a za tejto situácie podávali žalobu. K tvrdeniam žalovaného o možnosti individuálneho dojednaní podmienok úverovej zmluvy uviedli, že okrem počtu splátok a výšky úveru (ak mu takúto možnosť žalovaný poskytne a úver je variabilný), nemá obľáť možnosť meniť ani ovplyvniť zmluvu, resp. návrh zmluvy. Pokiaľ si chcel obľáť požičať finančné prostriedky od žalovaného, nemal inú možnosť ako zmluvu prijať tak, ako mu ju žalovaný predložil na podpis a teda bez výhrad. Inak by žalovaný zmluvu s obľátom nepodpísal.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa strany sporu nedostavili, pričom svoju neprítomnosť ospravedlnili.

6. Primárne sa súd vysporiadal s námietkou žalovaného týkajúcou sa neprípustnosti žaloby o určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, a to najmä s poukazom na ustanovenie § 137 písm. c/ a d/ CSP. Podľa názoru žalovaného v prejednávanej veci absentuje naliehavý právny záujem na takomto určení, ako aj zmocnenie vyplývajúce z osobitného predpisu umožňujúce sa domáhať určenia takejto právnej skutočnosti a navyše, predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená podľa staršieho zákona o spotrebiteľských úveroch t.j. zák. č. 258/2001 Z.z., ktorý vôbec neobsahuje ustanovenie umožňujúce spotrebiteľovi domáhať sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy alebo spotrebiteľského úveru /na rozdiel od neskoršieho zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch/.

7. Na tomto mieste súd poukazuje na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26. januára 2022, sp. zn. 4Cdo 223/2020 priamo judikoval, že podanie žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v režime zákona č. 258/2001 Z.z. umožňuje zákon o ochrane spotrebiteľa. Toto rozhodnutie bolo pod č. 10 publikované aj v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022.

8. Hoci na zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené podľa skoršieho zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nemožno aplikovať ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, súdny prieskum bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov uzatvorených podľa staršieho zákona vylúčený v žiadnom prípade nie je. Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa napr. v ust. § 3 ods. 5 uvádza, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Tým de facto poskytuje spotrebiteľovi veľmi široký priestor na uplatnenie svojich práv žalobou, a to aj určovacou podľa § 137 písm. d/ CSP.

9. Pokiaľ ide o správnosť formulácie žalobného petitu, z čisto procesne - formalistického hľadiska by bolo možné dať argumentácii žalovaného za pravdu, že žalovať o určenie bezúročnosti a

bezpoplatkovosti úverovej zmluvy (a nie úveru) nie je prípustné. Súd však musí podania resp. úkony strán sporu posudzovať podľa ich obsahu a prihliadnúť aj na to, kto podanie činí, resp. či podanie činí osoba s právnickým vzdelaním. Za súčasného stavu právnej úpravy, ktorá sa vyznačuje výraznou neprehľadnosťou, terminologickou nepresnosťou, atomizáciou rovnakej problematiky do viacerých právnych predpisov, ako i častými novelizáciami atď, nemožno od laikov vždy očakávať presné formulovanie žalobného petitu. Prílišný formalizmus by v praxi viedol skôr k nemožnosti domôcť sa svojich práv pre veľkú časť populácie, než k spravodlivému riešeniu sporov.

10. V tomto konkrétnom prípade žalobcovia (navyše spotrebiteľia), nie sú právne ani inak zastúpení, preto súd dospel k záveru, že prílišný formalizmus by nebol namieste. Z podanej žaloby je dostatočne a jednoznačne zrejmé, čoho sa žalobcovia domáhali - prieskumu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyplývajúceho z konkrétne špecifikovanej, dostatočne určito a nezameniteľne označenej úverovej zmluvy (jej číslom a dátumom uzavretia), ktorá bola uzatvorená medzi žalobcami a žalovanou bankou. Z týchto dôvodov súd žalobný petít vyhodnotil ako spôsobilý pre ďalšie konanie. Ani prípadnou úpravou výroku zo strany súdu v súlade s hmotnoprávnym znením príslušnej normy, by ani v najmenšom nedošlo k vybočeniu od toho, čoho sa v skutočnosti žalobcovia domáhali – prieskumu ich povinnosti platiť úroky a poplatky z predmetného úverového vzťahu.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listín obsiahnutých v spise, najmä Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 24.02.2010 a Formulára o zmluvných podmienkach Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom zistil nasledovný stav vecí:

12. Dňa 24.02.2010 bola medzi žalobcami 1/ a 2/ ako dlžníkmi a žalovanou (bankou) ako veriteľom uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. 0275612874. Na jej základe bol žalobcom 1/ a 2/ poskytnutý Splátkový úver s nasledovnými parametrami: Výška úveru 12.000,- €; Druh úveru: Spotrebný úver na Čokoľvek; Typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti, 16,60 % p.a.; Spôsob poskytnutia úveru: jednorazovo bezhotovostne; Spracovateľský poplatok: 189,17 € uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy v hotovosti / Poplatok za správu úveru: 1,99 € mesačne odo dňa uzatvorenia úverovej zmluvy; Výška splátky a splatnosť: od prvého čerpania úveru do 28.02.2010 vo výške 29,66 € mesačne, k poslednému dňu kalendárneho mesiaca (splátka vo výške úrokov a poplatkov) od 15.03.2010 vo výške 207,87 € mesačne, k 15. dňu v kalendárnom mesiaci (splátka o výške istiny, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom); Počet splátok: 120 od 15.03.2010; Konečná splatnosť úveru: 15.02.2020; Spôsob splácania: inkasom z inkasného účtu; Inkasný účet: XXXXXX-XXXXXXXXXX/0900; Účet dlžníka: XXXXXX-XXXXXXXXXX/0900, v prospech ktorého Banka poskytne úver, ak v zmluve nie je uvedené inak; Ročná percentuálna miera nákladov: 19,02 %; Priemerná hodnota RPMN: 14,92 %; Celkové náklady spojené s úverom: 13.161,37 €; Náklady nezahnuté do výpočtu RPMN: sankcie za porušenie povinností dlžníka vyplývajúcich z úverovej zmluvy, výška týchto sankcií je uvedená v Sadzobníku alebo vo Zverejnení, Poplatky spojené s vedením účtu dlžníka uvedené v Sadzobníku alebo vo Zverejnení; Zabezpečenie požadované bankou: xxx.

13. Z časti II. Zmluvy ďalej vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ mali záujem a žiadali poistenie schopnosti úver splácať v rozsahu Komplexného súboru poistenia – 2 poistené osoby. Ku dňu podpisu úverovej zmluvy bola výška poplatku za poistenie vo výške 19,75 € mesačne s tým, že bola splatná k poslednému dňu kalendárneho mesiaca.

***

14. Podľa § 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy (t.j. 24.02.2010) (ďalej i len ZoSpÚ), na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,
- c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou
  1. sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,
  2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,
4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,
5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,
- d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,
- e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

15. Podľa § 3 ods. 10 ZoSpÚ, odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády.

16. Podľa § 3 ods. 11 ZoSpÚ, ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením odseku 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa odseku 10, je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý, neplatnosti dovoľá.

17. Podľa § 4 ZoSpÚ:

- (1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.
- (2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) musí obsahovať
  - a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
  - b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
  - c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
  - d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
  - e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
  - f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
  - g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
  - h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
  - i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
  - j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
  - k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
  - l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
  - m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

(3) Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

(4) Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

18. Podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru (v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy t.j. 24.02.2010), výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona, a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona.

***

19. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali určenia, že predmetný úver (resp. úverová zmluva) sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov možno úver považovať, len za predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/.

20. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k presvedčeniu, že dňa 24.02.2010 medzi stranami sporu došlo k riadnemu uzatvoreniu platnej a korektnej Zmluvy o splátkovom úvere, ktorá obsahuje všetky náležitosti vyžadované právnymi predpismi v čase jej uzatvorenia. Veriteľ aj obaja dlžníci (spotrebiteľia) sú v zmluve riadne označení v súlade s § 4 ods. 2 písm. a/ a b/ ZoSpÚ, zmluva presne upravuje celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru, ako aj podmienky upravujúce jeho čerpanie, upravuje konečnú splatnosť úveru, druh a výšku ročnej úrokovej sadzby, výšku, počet a termíny splátok (istiny, úrokov aj poplatkov), obsahuje správne vypočítanú ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V zmluve je správne uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako i údaj, že veriteľ nevyžaduje ručenie alebo poistenie. Identické údaje vyplývajú aj z pripojeného Formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý je opatrený podpisom žalobcu 2/.

21. Predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere tak obsahuje všetky náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l ZoSpÚ, preto predmetný úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov.

22. Pokiaľ ide o námietku žalobcov, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, túto súd musel vyhodnotiť ako nedôvodnú, Predložená zmluva totiž dostatočne jasným, presným a určitým spôsobom stanovuje výšku i obsah jednotlivých splátok úveru, keďže z nej vyplýva, že prvá splátka zročná do 28.02.2010 vo výške 29,66 € je vo výške úrokov a poplatkov a splátky

zročné v nasledujúcom období t.j. od 15.03.2010 vo výške 207,87 € je vo výške istiny, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom. V zmluve je jasne uvedený počet splátok, a to 120 od 15.03.2010, ich splatnosť k 15. dňu v kalendárnom mesiaci a termín konečnej splatnosti úveru dňa 15.02.2020. Predstava, že zmluva o spotrebiteľskom úvere by mala obsahovať rozčlenenie každej jednotlivjej splátky na istinu, úroky a iné poplatky, je v právnej praxi a judikatúre dávno prekonaná, na čo správne poukázal vo svojich vyjadreniach žalovaný.

23. Vo vzťahu k poisteniu, ktoré bolo dohodnuté ako Komplexný súbor poistenia - 2 poistené osoby v časti II. zmluvy, s mesačným poplatkom za poistenie vo výške 19,75 €, dospel k záveru, že dohodnutý poplatok za poistenie nemá charakter poplatku, ktorý by mal byť zahrnutý do celkových nákladov spotrebiteľa podľa § 2 písm. c/ bod 5 ZoSPÚ účinného v čase podpisu zmluvy. Zo zmluvy totiž nevyplýva a žalobcovia ani netvrdili, že by poistenie bolo určené veriteľom ako podmienka poskytnutia úveru. Zo zmluvy i pripojeného formulára vyplýva opak, že o uvedené poistenie mali záujem žalobcovia ako dlžníci, pričom banka sama uvedené poistenie nepožadovala. Za tejto situácie preto súd považoval celkové náklady spotrebiteľa za správne vypočítané.

24. Na základe uvedenej zmluvy o splátkovom úvere tak vznikla žalobcom povinnosť splatiť v plnom rozsahu istinu poskytnutého úveru vo výške 12.000 € a zaplatiť aj dohodnuté zmluvné úroky a poplatky, ktoré boli v zmluve uvedené.

25. Súd len pre úplnosť dodáva, že dohodnutá výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v danom prípade neodporuje právnym predpisom účinným v čase uzatvorenia zmluvy, a to konkrétne § 3 ods. 10 ZoSPÚ v spojení s § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z.z., pretože v žiadnom prípade neprevyšuje sumu zodpovedajúcu dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K 31.12.2009 publikované súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2009 uvádzajú priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov pre spotrebiteľské úvery - vo výške viac ako 6.500,- € a so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov - vo výške 14,92 %, čoho dvojnásobok je 29,84 %. Výška dohodnutej odplaty v predloženej zmluve pritom bola len 19,02%. Hodnota váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov bola publikovaná vo výške 19,77 %, pričom táto by musela byť prekročená až štvornásobne, aby bolo možné hovoriť o neprimeranosti odplaty za poskytnutie úvery v zmysle platných právnych predpisov.

26. Z uvedeného dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

27. Súd len pre úplnosť dodáva, že pokiaľ žalobcovia tvrdili, že zmluva obsahuje nimi uvádzané neprijateľné zmluvné podmienky, týmito sa súd podrobnejšie nezaoberal, nakoľko ich existencia je zásadne irelevantná pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorej sa žalobcovia podanou žalobou v skutočnosti domáhali. Vykonaným dokazovaním neboli zistené žiadne vady úverovej zmluvy ani iné skutočnosti, ktoré by mali za následok absolútnu neplatnosť zmluvy, prípadne iný rozsah plnenia žalobcov ako dlžníkov z uvedenej zmluvy, poťažmo ak v konaní nebolo sporné, že dohodnutý poplatok za správu úveru vo výške 1,99 € mesačne od roku 2013 žalovaným nie je uplatňovaný, a to z dôvodu zmeny právnej úpravy.

28. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že v dôsledku zamietnutia žaloby v celom rozsahu priznal plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v plnom rozsahu.

29. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov).